

Fredericia (1982), 4 der skulle sikre areal til hovedtransmissionsnet for naturgas (1978, 1979, 1981 og 1984), ét, der reserverede arealer til evt. kernekraftværker, ét om planlægning af sommerhuse, feriehoteller m.v. (1981), ét om reservation af arealer til en evt. Storebæltsbros landfæster (1981) samt ét om udbygning af Kastrup Lufthavn (1981). Tre direktiver er udstedt i 1985: Et om ophævelse af reservationerne til A-kraft, ét om placering af nyt færgeleje m.v. ved Knudshoved, og ét om placering af to IHAWK-raketeskadriller i Odense.

Miljøministeriet, planstyrelsen, har måttet opprioritere arbejdet med landsplandirektiver på grund af de øvrige ministeriers ønsker om at placere forskellige anlæg ved hjælp af landsplandirektiver. For tiden arbejdes der med overvejelser om 4 nye direktiver, der skal forelægges miljøministeren i 1986: om friholdelse af 5 af de arealer, der tidligere var reserveret til A-kraftformål, med placering af en kortbølgestation, med sikring af areal til 15 master til TV-2 over hele landet og med placering af depoter for det affald, der fremkommer som følge af beslutningen om, at kraftværkerne skal rense røgen.

Der er tale om anlæg, som er nødvendige af nationale grunde – for at gennemføre regeringens og folketingets beslutninger – anlæg, som skal betjene et større geografisk område end en kommune eller et amt.

For at undgå en stadig større stigning af de konkrete landsplandirektiver og i øvrigt som en forudsætning for decentraliseringen på planlovsområdet, er det derudover nødvendigt at styrke den generelle landsplanlægning, således at statslige sektorinteresser af areal- og lokaliseringsmæssig art så vidt muligt koordineres af planstyrelsen og udmeldes på forhånd.

Udmeldingen kan foregå i de årlige landsplanredegørelser. Kun når udmeldingerne skal gøres bindende, udsendes de i form af landsplandirektiver, så retningslinierne herefter indarbejdes i region- og kommuneplanlægningen.

Udarbejdelse af landsplandirektiver sker efter afvejning af statslige sektorhensyn indbyrdes samt efter forhandling mellem på den ene side involverede ministerier og styrelser om de indholdsmæssige krav, og på den anden side kommunale og regionale myndigheder om en egnet fysisk placering.

Disse forhandlinger er meget ressourcekrævende, men det er planstyrelsens erfaring, at de er nødvendige for på den ene side at sikre, at de statslige sektorinteresser afbøjes og tilpasses til hinanden, og på den anden side at de statslige bindinger på den regionale og lokale planlægning ikke bliver større end nødvendigt. Forhandlinger og samarbejde om udformningen af direktiverne fremmer også en hurtigere og mere smidig opfølgning af direktivet.«